

РЕШЕНИЕ

№ 276

гр. Пазарджик, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско
дело № 20215200500714 по описа за 2021 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №260124 от 08.07.2021г., постановено по гр.д.№1008/2021г., по описа на РС- В. е признато за установено по отношение на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: грС., ж.к.Л. 10, бул.“д-р П.Д.“ №25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, че ЮЛ. Р. Ч., ЕГН ***** от гр. В., ул. Н.В. № 59, му дължи следните суми: сумата от 1411,45лв., представляваща изискуема и неизплатена главница по ДПК PLUS-15678527 от 29.01.2018г., сключен с „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 16.12.2019г. до окончателно изплащане на вземането,□ които суми е разпоредено да заплати със Заповед №707/18.12.2019г. по чл.410 ГПК издадена по ч.гр.д.№1349/2019г. на РС- В., като е отхвърлен установителния иск за разликата над 1411,45лв. до претендираните 2317,09лв.- за главница и за сумите 1296,26лв.- договорна лихва за периода от 20.12.2018г. до 20.08.2021г. и 261,38лв.- лихва за забава за периода от 21.12.2018г. до 13.12.2019г., като неоснователен.

Отхвърлени са осъдителните иски на „Агенция за събиране на

вземания“ ЕАД ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: грС., ж.к Л. 10, бул.“д-р П.Д.“ №25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, срещу ЮЛ. Р. Ч., ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ №59, за заплащане на следните суми: 2317,09лв.- представляваща неизплатената главница от месечни погасителни вноски с падежни дати от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 1296,26лв.- договорна /възнаградителна/ лихва, дължима за периода от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 261,38лв.- лихва за забава считано от 21.12.2018г. до подаване на искова молба- 07.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на искова молба до окончателното плащане, като неоснователни до размера от 1088,55лв. - главница, поради плащане, а за разликата като неоснователни поради недействителност на Договор за потребителски кредит PLUS-15678527 от 29.01.2018г.

Осъден е ЮЛ. Р. Ч., ЕГН ***** от гр.В., ул.“Н.В.“ №59, да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: грС., ж.к.Л. 10, бул.“д-р П.Д.“ №25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, сумата от 46,44лв., представляваща разноски направени в заповедното производство, както и сумата от 224,57лв., разноски направени в исковото производство.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, представлявано от Изпълнителния директор Д.Б.Б., чрез пълномощника му юриск.И.С., в отхвърлителната му част.

Твърди се, че неправилно и незаконосъобразно първоинстанционния съд е отхвърлил исковата претенция, като е приел, че процесния договор е недействителен, на основание чл.22 от ЗПК, поради неспазване на чл.11, ал.1, т.10- договора да съдържа ГПР.

Визира се, че процесният Договор е сключен на 29.01.2018г., съответно приложима за него са разпоредбите на ЗПК в редакцията му от 29.07.2016г. /следваща редакция на закона е от 06.03.2018г./.

Твърди се, че съгласно чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК към 29.07.2016г., законодателят е посочил, че в Договора за кредит се посочва „годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляването на годишния процент на разходите по определения в приложение №1 начин.“.

Сочи се, че в процесния Договор изрично е посочено, че годишния процент на разходите /ГПР/ е в размер на 45,36%. В същият изрично е посочено и че по договора се дължи еднократна такса ангажимент и фиксиран размер на лихвата за целия срок на договора, т.е. ГПР остава непроменено за срока на Договора. В тази връзка се приема, че в процесният Договор за кредит коректно е посочено ГПР-то, като са взети предвид допусканията, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложения в ЗПК начин.

Твърди се, че в съответствие с изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК към 29.07.2016г., в процесния Договор изрично е посочено, че общата дължима сума по Договора, наименована „Обща стойност на плащанията“ е в размер на 5079,90лв. Същата е изчислена към датата на подписване на Договора и е равна на стойността на броя месечни погасителни вноски /срока на Договора/ умножен по размера на месечната погасителна вноска, която е с фиксиран размер за срока на Договора $42 \times 120,95 \text{ лв.} = 5079,90 \text{ лв.}$, като общата дължима сума остава непроменена за целия срок на Договора.

Предвид на това се приема, че Ч. е бил информиран още със СЕФ, а впоследствие и с подписания от него Договор за кредит, за финансовата тежест на сключения договор. Той не дължи по процесния Договор нито повече, нито по- малко, а дължи толкова, за колкото се е подписал.

Сочи се, че в чл.11 от условията към Договора, Ч. е уведомен и за правото му да се откаже от Договора в 14-дневен срок от подписването му, какъвто отказ той не е направил.

Моли да се да бъде взето под внимание и че за елементите на договора за потребителския кредит е дадено определение в чл.9, ал.1 от ЗПК, а от своя страна елементите на договора за потребителския кредит са изчерпателно посочени в чл.11, ал.1, т.1-27 от ЗПК.

Визира се, че при преценка и съпоставка на представените по делото доказателства и разпоредбите на Закона за потребителския кредит се установява, че сключената застраховка, освен, че не е елемент от Договора за кредит е и самостоятелно правоотношение между Ч. и Застрахователя, както и че по отношение на застраховката се прилагат разпоредбите на Кодекса на застраховане, вкл. и разпоредбата на чл.344, ал.3 от КЗ, съгласно която Застрахователят издава застрахователен сертификат, удостоверяващ

сключения застрахователен договор, заверено копие от което е представено по делото.

Сочи се, че в застрахователния сертификат, ясно е посочено и как се формира /изчислява/ застрахователната премия, като размерът на застрахователната премия е обвързан с размера и срока на застрахователните рискове.

Твърди се, че застрахователната премия и сключена застраховка не са предмет на настоящото дело, тъй като същите не са цедирани на АСВ и последната няма права и задължения по сключената застраховка.

В тази насока се излагат съображения.

Искането е да се отмени решението в неговата обжалвана част.

Моли се за присъждане на направените разноси.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- ЮЛ. Р. Ч..

В съдебно заседание, жалбоподателят- „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД, редовно призован, законен представител не се явява. От страна на процесуалния му представител- юриск.И.Н. е постъпило писмено становище, в която се поддържа подадената въззивна жалба. Моли се за отмяна на решението, като неправилно и незаконосъобразно, включително и в частта за разноските. Претендират се разноси.

Ответникът по жалбата- ЮЛ. Р. Ч., редовно призован не се явява.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и поотделно, съдът приема за установено следното:

Производството пред РС- В. е образувано по повод на подадена искова молба на ищеца „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, срещу ЮЛ. Р. Ч. с която са предявени искове с правно основание по чл.124, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.422 ГПК, вр. чл.240 и чл.86 ЗЗД.

Искането е да се признае за установено в отношенията между ищец и ответника, че ответникът дължи на ищцовото дружество следните суми: 2317,09лв.- представляваща неизплатената главница от месечни погасителни вноски с падежни дати от 20.12.2018г. до 20.08.2021г., по отношение на които е обявена предсрочна изискуемост, преди подаването на Заявлението по чл.410 от ГПК в съда; 1296,26лв.- договорна /възнаградителна/ лихва,

дължима за периода от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 261,38лв.- лихва за забава считано от 21.12.2018г. до датата на подаване на заявлението в съда, ведно със законна лихва върху главницата считано от датата на подаване на Заявлението до окончателното изплащане на задължението, за заплащане на които е издадена Заповед по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№1349/2019г. на РС- В..

При условие на евентуалност, ако съдът не уважи изцяло или частично предявения установителен иск се иска осъждане на ответника да заплати следните суми: 2317,09лв.- представляваща неизплатената главница от месечни погасителни вноски с падежни дати от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 1296,26лв.- договорна /възнаградителна/ лихва, дължима за периода от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 261,38лв.- лихва за забава, считано от 21.12.2018г. до подаване на искова молба- 07.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на искова молба до окончателното плащане.

Твърди се от страна на ищецът, че на 10.06.2019г. е подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от дата 27.07.2017г., на основание чл.99 от ЗЗД, между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, ЕИК 130697606 и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, по силата на който вземането, произтичащо от Договор за потребителски паричен кредит PLUS №15678527, сключен на 29.01.2018г., между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и ЮЛ. Р. Ч. е прехвърлено в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, с ЕИК 203670940 изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Специално в чл.27 от Договора за заем изрично било уговорено правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на трети лица. Приложение №1, представлявало неразделна част от договора за прехвърляне на вземания, което е представено само с данните на длъжника ЮЛ. Р. Ч., тъй като данните на останалите длъжници са защитени съгласно Закона за защита на личните данни и Общият регламент относно защита на личните данни /Регламент (ЕС) 2016/679/, който се прилага пряко в страните членки на ЕС, без да е необходимо да бъде инкорпориран в национален закон.

Визира се, че съгласно договора за цесия от 27.07.2017г., „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД в качеството си на цесионер се задължила от името на цедента и за своя сметка да изпраща уведомления за извършената

цесия до длъжниците, за което Агенция за събиране на вземания имала изрично пълномощно от цедента „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, както и от „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“, в качеството му на универсален правоприемник на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД /на осн. чл.262, ал.1 от ТЗ, след сливане „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България е правоприемник по закон на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД/, за уведомяване на длъжниците по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД.

Сочи се, че в изпълнение на изискванията на закона на ответника било изпратено по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД уведомление за извършената цесия от името на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ с Изх.№УПЦ-П-БНП/ PLUS-15678527 от дата 11.06.2019г., с известие за доставяне чрез Български пощи ЕАД. Това писмо се е върнало в цялост с отбелязване „Непотърсено“. На ответника било изпратено и втори път уведомление за извършената цесия от името на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“, с Изх.№УПЦ/УПИ-С-БНП/ PLUS- 15678527 от дата 04.12.2019 г. Във второто уведомление, „Агенция за събиране на вземания“, на гърба на уведомителното писмо, в качеството си на нов кредитор на ответника, от свое име уведомил ответника и за предсрочната изискуемост на задължението му. Уведомлението било изпратено с известие за доставяне чрез Български пощи ЕАД, което също се върнало в цялост с отбелязване „Непотърсена“.

Твърди се, че съгласно чл.9 от Условията по Договора за кредит /Договора/, страните били договорили, че всички съобщения, изпратени от Кредитора до Кредитополучателя на посочения в Договора адрес се считат за получени и узнати. С представената искова молба се моли да се връчи на ответника, ведно и с исковата молба и приложенията към нея, копие от уведомлението за извършената цесия от името на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ с Изх.№УПЦ-П-БНП/ PLUS 15678527 от дата 11.06.2019г. и с Изх. №УПЦ/УПИ- С-БНП/ PLUS -15678527 от дата 04.12.2019г. в тази връзка е налице позоваване на постановените от ВКС, на основание чл.290 и 291 от ГПК- Решение №3/16.04.14г. по т.д.№1711/2013г. на I т.о. и Решение №123/24.06.2009г. по т.д.№12/09г. на II т.о., съгласно които ако към исковата молба по иск на цесионера е приложено уведомление на цедента до длъжника за извършената цесия, същото уведомление, достигнало до длъжника с връчване на препис от исковата молба, съставлява надлежно съобщаване за

цесията, съгласно чл.99, ал.3, пр.1 ЗЗД, а прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл.99, ал.4 ЗЗД и същото следва да бъде съобразено от съда, като факт от значение за спорното право. В случай, че ответникът не бъде намерен на установения по делото адрес, съобщението бъде надлежно връчено по реда на чл.47, ал.1 от ГПК и в настоящето производство безспорно се установи, че задължението на ответника, произтичащо от посочения договор за паричен заем не е погасено се иска да се приеме, че получаването на уведомлението за извършена цесия лично от длъжника е ирелевантно за основателността на предявените искове, тъй като уведомлението по реда на чл.99, ал.4 ЗЗД е предвидено в полза на длъжника с цел да го предпази от двойното плащане на едно и също задължение. Длъжникът можел да възрази за липсата на уведомяване за извършена цесия, само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомлението. С оглед на което фактът кога и на кого е връчено уведомлението за прехвърленото вземане не бил от значение за основателността на иска, след като по делото безспорно се установи, че претендираното с исковата молба задължение не е погасено. В тази насока сочи съдебна практика.

Твърди се, че процесното вземане произтичало от сключен на 29.01.2018г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“, като Кредитор и ЮЛ. Р. Ч., като Кредитополучател- Договор за потребителски кредит с №PLUS- 15678527, при спазване на разпоредбите на Закона за потребителския кредит. Редът и условията, при които Кредиторът бил отпуснал кредит на Кредитополучателя се уреждали от Договора за потребителски кредит. Размерът на предоставения с този договор кредит бил равен на сумата, посочена в поле „Общ размер на кредита“, а именно: 2 500,00лв. Страните били постигнали съгласие да бъде сключена застраховка на плащанията, при която застраховката да бъде платена директно на застрахователния агент „Директ Сървисис“ ЕАД, като застрахователната премия в размер на 588,00лв. била разделена на равен брой вноски, съответстващи на посочения брой вноски в поле „Брой погасителни вноски“, и била част от всяка месечна погасителна вноска, посочена в поле „месечна погасителна вноска“. В този погасителен план на договора за заем бил включен и размера на договорната лихва.

С подписването на договора за кредит, кредитополучателят се е съгласил да заплати на кредитора и такса ангажимент, която била в размер на 87,50лв., срещу която Кредиторът фиксирал лихвения процент за срока на договора, при съдържащите се в този документ условия, размери и срокове. Таксата се заплащала от Кредитополучателя при усвояване на кредита, като Кредиторът удържал сумата посочена в поле „Такса ангажимент“ от общия размер на кредита. Предоставянето на посочената по-горе сума съставлявало изпълнение на задължението на Кредитора да предостави заема и създавало задължение за Кредитополучателя да заплати на Кредитора погасителни вноски, указани по размер в поле „месечна погасителна вноска“ и брой в поле „брой погасителни вноски“.

Настоява се на това, че погасителните вноски по ДПК PLUS съставлявали изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, покриваща разноските на Кредитора по подготовка и обслужване на кредита и определена добавка, съставляваща печалбата на Кредитора, като лихвения процент бил фиксиран за срока на Договора и посочен в него. При което общата стойност на плащанията по кредита била договорена в размер на 5079,90лв. Така договорната лихва по кредита била уговорена от страните в размер на 1 991,90лв.

Визира се, че на основание сключения между страните договор, Кредитополучателят се задължил да върне сумата по кредита в срок до 20.08.2021г., на 42 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които по 120,95лв., при първа погасителна вноска вносима на 20.03.2018г., съгласно погасителен план посочен в Договора за кредит, в който бил посочен падежа на всяка отделна погасителна вноска. Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита бил 20.08.2021г. /дата на последна погасителна вноска, съгласно погасителен план, неразделна част от договора за кредит/.

Предвид обстоятелството, че Кредитополучателят не изпълнявал в срок задължението си за плащане на погасителните вноски, кредиторът приел, че по отношение на вземанията е настъпила предсрочна изискуемост. Съгласно чл.5 от Условия към договора за кредит, при просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на Кредитора ставало предсрочно изискуемо в целия му размер, включително всички определени от този договор надбавки ведно с дължимото

обезщетение за забава и всички разноски за събиране на вземането, без да е необходимо изпращане на съобщение от Кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост. Въпреки цитираната разпоредба до длъжника било изпратено Уведомително писмо, с което бил уведомен, че по отношение на вземанията по договора за кредит е обявена предсрочна изискуемост считано от дата 09.12.2019г. /получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост/. Така независимо, че в действащото законодателство, както и в разпоредбите на договора, да липсвало задължение на Кредитора да уведоми писмено Кредитополучателят, че обявява предсрочна изискуемост на Договора, на ответника било изпратено и той получил уведомлението за предсрочната изискуемост.

Сочи се, че видно от представените по делото доказателства, към момента на сключване на процесния договор за кредит, „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД била небанкова финансова институция и като такава попадала в обхвата на чл.3 от ЗКИ, съгласно който небанкова финансова институция е лице, различно от кредитна институция /банка/ и инвестиционен посредник, една от основните дейности на което може да бъде отпускане на кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Отпускането на кредити било банкова дейност, съставляваща основния предмет на дейност на Банките по силата на чл.2, ал.1 от ЗКИ и за да упражнява тази дейност финансовата институция следвало да е получила лиценз за извършване на банкова дейност от БНБ. Обстоятелството, че финансовата институция извършва банкова дейност в областта на потребителското кредитиране обаче не я правело банка, поради което сключеният между финансовата институция и ответника договор за кредит нямал характера на договор за банков кредит по чл.430 от ТЗ, а съставлявал договор за заем по чл.240 от ЗЗД. В този смисъл била налице задължителна практика на ВКС по реда на чл.290 от ГПК, а именно: Решение №99/01.02.2013г. по т.д. №610/2011г., I т.о., ТК.

Освен липсата на законово или договорно задължение за Кредитора по процесния договор за кредит да уведоми Кредитополучателя за обявената предсрочна изискуемост на задължението, даденото задължително тълкуване в т.18 на Тълкувателно решение №4/2013г. на ОСГТК на ВКС, също не намирало приложение към настоящия случай. Аргументите в тази насока били следните: ВКС приемало, че договорената предсрочна изискуемост на

вземания на финансова институция по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗКИ настъпвала по право с изтичане на определения от съконтрахентите в договора срок за заплащане на вноската и не било необходимо никакво допълнително волеизявление или уведомление от кредитора до длъжника за това. Разпоредбата на чл.60, ал.2 ЗКИ била специална и не се прилагала в общите облигационни отношения, за които е приложима договорната свобода при определяне настъпване на предсрочна изискуемост на едно вземане /чл.20а ЗЗД/. След като самият Закон за кредитните институции разграничавал финансовите институции /като кредитодателя на ответника/ от кредитните /банките/ и след като разпоредбата на чл.60 от ЗКИ се намирала в глава относно банките, наименувана „Отношения между банките и между банките и обслужваните от тях лица“, правоприлагането по аналогия било необосновано. Недопустимо било прилагане на специална разпоредба, свързана с конкретни правни субекти /като банките/, към други правни субекти. По същите съображения неприложимо към небанковите финансови институции било приетото от ВКС изрично за банките в т.18 от Тълкувателно решение №4/18.06.2014г. по т.д.№4/2013г. на ОСГТК. В смисъла на гореизложеното била и практиката и на други съдилища по отношение на небанкови финансови институции, а именно: Решение №59 от 16.02.2016г. по в.гр.д. №1425/2015г. на ОС- Велико Търново, Определение №4586 от 14.10.2015г. по в.гр.д. №824/2015г. на ОС- Благоевград, Решение №21 от 11.01.2018г. по гр.д. №2711/2017г. на РС - Ямбол.

В случая, съгласно чл.5 от процесния Договор, при забава в плащането на една или повече месечни погасителни вноски, Кредитополучателят дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху всяка забавена вноска. На длъжника била начислена лихва за забава за периода от 21.12.2018г. до датата на подаване на заявлението в съда, която е в общ размер на 261,38лв.

Твърди се, че длъжникът не бил заплатил изцяло дължимия паричен заем към Дружеството. Сумата, която била погасена до момента била в размер на 1088,55лв., с която били погасени договорна лихва- 905,64лв. и главница-182,91лв.

Предвид изложеното се приема, че за „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД е възникнал правен интерес да предяви вземането си по

съдебен ред, с оглед на което било входирано Заявление за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист по реда на чл.410 от ГПК срещу ЮЛ. Р. Ч., с ЕГН *****, в деловодството на РС- В..

Визира се, че съдът е уважил претенцията по образуваното ч.гр.д. №1349/19г., като била издадена заповед за изпълнение. Заповедта за изпълнение била връчена по реда на ГПК. На 04.11.20г. от ищеца било получено съобщение с указание, че могат да предявят иск по чл.422 от ГПК, което обуславяло и правния му интерес от подаването на настоящата искова молба.

Искането е да се признае за установено, че ЮЛ. Р. Ч., с ЕГН *****, дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, следните суми, присъдени в издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№1349/19г. по описа на РС- В., а именно: сумата от 2317,09лв.- представляваща неизплатената главница от месечни погасителни вноски с падежни дати от 20.12.2018г. до 20.08.2021г., по отношение на които е обявена предсрочна изискуемост, преди подаването на Заявлението по чл.410 от ГПК в съда; сумата от 1 296,26лв.- договорна /възнаградителна/ лихва, дължима за периода от 20.12.2018г. /падеж на първа неплатена погасителна вноска/ до 20.08.2021г. /падеж на последна погасителна вноска/; Сумата от 261,38лв.- лихва за забава считано от 21.12.2018г. до датата на подаване на заявлението в съда, ведно със законна лихва върху главницата считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение до окончателното погасяване на дълга.

При условията на евентуалност, ако съдът не уважи изцяло или частично предявения установителен иск, се иска осъждане на ответника да заплати следните суми: 2317,09лв.- представляваща неизплатената главница от месечни погасителни вноски с падежни дати от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 1296,26лв.- договорна /възнаградителна/ лихва, дължима за периода от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 261,38лв.- лихва за забава, считано от 21.12.2018г. до подаване на искова молба- 07.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на искова молба до окончателното плащане. Претендира и разноски направени в заповедното и настоящото производство.

Във връзка с осъдителните искове, ищецът прави изявление, че искова

молба уведомява ответника за настъпилата предсрочна изискуемост на падежирали вноски към подаване на искова молба /04.12.2020г./ по процесния договор от №34 до №42, включително по погасителен план.

В срока по чл.131 ГПК не е постъпил писмен отговор от ответника.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Видно от Заповед №707/18.12.2019г. постановена по ч.гр.д. №1349/2019г. по описа на РС- В. се установява да е разпоредено ЮЛ. Р. Ч., да заплати на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД следните суми: сумата от 2317,09лв.- изискуема главница за периода от 20.12.2018г. до 20.08.2021г. по договор за потребителски кредит №PLUS от 29.01.2018г. сключен с „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, ведно със законна лихва върху нея, считано от 13.12.2019г. до окончателно изплащане на вземането, сумата от 1296,26лв.- договорна лихва за периода от 20.12.2018г. до 20.08.2021г., сумата от 261,38лв.- лихва за забава за периода от 21.12.2018г. до 13.12.2019г., както и разноси от 77,49лв. за държавна такса и 50лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Издадената Заповед по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 1349/2019г. на РС- В. е връчена на длъжника Ю.Ч. от ЧСИ С. чрез залепване на 18.08.2020г. по реда на чл.47 ГПК.

Във връзка с това, ищецът е уведомен да предяви иск за установяване на вземането си по издадената в негова полза ЗИ по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №1349/2019г. на РС- В. в едномесечен срок. Съобщението е получено от него на 04.11.2020г., а настоящия установителен иск е предявен на 07.12.2020г., изпратен по пощата с клеймо от 04.12.2020г. в указания едномесечен срок.

Видно от Договор за потребителски кредит №PLUS -15678527 от 29.01.2018г. сключен с „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД /заемодател/ и ЮЛ. Р. Ч. /заемател/ се установява, че на ответника е отпусната в заем сумата от 2500лв., при следните условия: размер на кредита 2500лв., застрахователна премия- 588лв., Общ размер на кредита 2500лв.; такса ангажимент- 87,50лв. ГПР- 45,36% ГЛП - 35,52%. Общото му задължение по договора е 5079,90лв., платимо на 42бр. месечни вноски всяка от по 120,95лв. по погасителен план, с падеж на последната вноска- до 20.08.2021г.

В чл.5 от Условия на договора за кредит, подписани от страните е

уговорено при забава на плащания на една или повече месечни вноски кредитополучателя дължи лихва за забава в размер на законната лихва за периода на забавата. При просрочие на две или повече вноски, считано от падежа на втората непогасена вноска, вземането на кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер заедно с дължимото обезщетение за забава, без да е необходимо изпращане на съобщение от кредитора за настъпилата предсрочна изискуемост.

В чл.2 от Условия на договора за кредит е уговорено, че от заемната сума се удържа сума в размер на 543,04лв. за погасяване на задължения на Ю.Ч. по предходен договор №CREX- 15464257. Размерът на кредитната покупка на застраховка „Защита на плащанията“ ще бъде платена директно на застрахователя, като застрахователната премия е разделена на равен брой вноски, съответстващи на вноските по договора и е част от месечната погасителна вноска.

Заедно с този договор са представени Приложение №2- стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредит. Видно от него се предоставя кредит в размер на 2500лв., като сумата за получаване по сметка след приспадане на такса ангажимент е 2412,50лв.

Ищецът е представил и Сертификат за застраховка №PLUS-15678527, според който застрахователя „Каdif Животозастраховане- България“, чрез клона си „Каdif Общо Застраховане“, подписан от застрахования и застрахователя, по силата на който застрахователя се е задължил срещу предоставяне на застрахователна премия да застрахова задълженията по ДПК №PLUS- 15678527. В този сертификат не се установява да е посочен размера на дължимата застрахователна премия от застрахованото лице. По делото няма данни за това да е бил сключен отделно от Сертификата и застрахователен договор или да е издадена на името на ответника застрахователна полица.

По делото е представен Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/, сключен на 27.07.2017г. между ищеца „Агенция за събиране на вземания“ и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, както и Приложение №1 към него от 10.06.2019г. Под №412 в това приложение е записано като прехвърлено вземане по Договор за потребителски кредит №PLUS-15678527/29.01.2018г., сключен с ответника Ю.Ч. в размер на общо

3752,53лв., в това число: 2317,09лв.- остатък по главница; 1298,28лв.- остатък договорна лихва и 89,18лв.- остатък лихва за просрочие.

Представени са още Потвърждение за цесия по Рамковия договор, съгласно Приложение №1 към него от 10.06.2019г. и Пълномощно дадено от БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД на ищца АСВ ЕАД, да уведомява от него име всички длъжници за прехвърляне на вземането.

По делото са представени 2 бр. уведомителни писма изпратени до ответника Ю.Ч., с които го уведомява по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД за извършената цесия. Писмата са изпратени по БП с обратна разписка, но са се върнали в цялост с отбелязване, че не са получени.

Не са представени от ищеца каквито и да било доказателства за това процесния Договор за потребителски кредит № PLUS -15678527/29.01.2018г. да е бил обявен за предсрочно изискуем от кредитора БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, респективно да е налице негово изявление достигнало до ответника Ч., като кредитополучател и страна по договора.

Видно от заключението на съдебно- счетоводната експертиза се установява, че ответникът е направил плащане в размер на 1088,55лв., с което е погасил задълженията си по 9 бр. погасителни вноски. С така направеното плащане били погасени 905,64лв.- договорна лихва и 182,91лв.- главница.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

В изпълнение разпоредбата на чл.267, ал.1 от ГПК, настоящият съдебен състав извърши проверка на депозираната въззивна жалба и констатира, че същата е редовна и допустима- отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срок, от процесуално легитимиран субект, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

При извършване на въззивен контрол на обжалваното съдебно решение, в рамките поставени от въззивната жалба, а именно в частта му с която са отхвърлени предявените от „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД, срещу ЮЛ. Р. Ч. установителни искове за разликата над 1411,45лв. до претендираните 2317,09лв.- за главница и за сумите 1296,26лв.- договорна лихва за периода от 20.12.2018г.- до 20.08.2021г. и 261,38лв.- лихва за забава за периода от 21.12.2018г. до 13.12.2019г., като неоснователни, както и са отхвърлени осъдителните искове на „Агенция за събиране на вземания“

ЕООД срещу ЮЛ. Р. Ч., за заплащане на следните суми: 2317,09лв.- представляваща неизплатената главница от месечни погасителни вноски с падежни дати от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 1296,26лв.- договорна /възнаградителна/ лихва, дължима за периода от 20.12.2018г. до 20.08.2021г.; 261,38лв.- лихва за забава считано от 21.12.2018г. до подаване на искова молба- 07.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на искова молба до окончателното плащане, като неоснователни до размера от 1088,55лв. - главница, поради плащане, а за разликата като неоснователни поради недействителност на Договор за потребителски кредит PLUS-15678527 от 29.01.2018г., съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението в тези му части е правилно и законосъобразно. В останалата уважителна част, решението не е обжалвано от страните по делото, с оглед на което е и влязло в законна сила.

В конкретният казус, настоящата инстанция не приема направените във въззивната жалба оплаквания за неправилност и незаконосъобразност, като споделя изцяло изложените крайни правни изводи на първоинстанционния съд. На практика възраженията по съществото си са в насока на конкретния размер на ГПР.

В случая, няма основание да не се приемат доводите на първоинстанционния съд относно процесния ГПР, които се приема от жалбоподателя, че е 45,46 %.

Категорично е визирано в нормата на чл.19, ал.1 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/, че Годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в това число и тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В ал.4 на чл.19 от ЗПК е посочено, че годишният процент на разходите не може да бъде по- висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Към датата на сключване на процесния договор основният лихвен процент е бил 0,01 %. С Постановление №100 от 29.05.2012г. на МС, за задължения в левове- основният лихвен

процент на Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процента /в сила от 01.07.2012г./, следователно размерът на законната лихва е бил 10,01%, а петкратния ѝ размер възлиза на 50,05 %.

Няма основание да не бъдат приети, като правилни съображенията на първата инстанция, че от ДПК, общата стойност на плащанията е 5079,90лв., която сума представлява сбор от 2500лв. -главница; 588,0лв.- застрахователна премия; 87,50лв.- такса ангажимент. Сборът от тези суми не дава сумата от 5079,90лв. Предвид на това, няма основание да не се приеме, че в тази сума е включена и договорната лихва, чийто размер не е конкретно посочен в договора. Нейния размер на практика се установява от заключение по ССЕ, според което договорна лихва е в размер на 1991,90лв. и с която сума се обективира претендираната сума от 5079,90лв.

При този размер на задълженията на ответника по ДПК PLUS-15678527, изчислен по формулата на Приложения №1 към чл.19, ал.2 от ЗПК, ГПР е в размер на 57,20 % , а не посочения в договора ГПР от 45,46 %. При което и действителния ГПР е по- голям от този максимално допустимия такъв предвиден в чл.19, ал.4 от ЗПК.

Категорична е разпоредбата на чл.19, ал.5 от ЗПК, която визира, че клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4 се считат за нищожни.

В случая, посочването на ГПР е задължителен реквизит на всеки Договор за потребителски кредит, съгласно изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, като неговия размер не може да бъде определен от съда, нито заместен от императивни законови норми.

Предвид на това и съгласно чл.22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, 1.7- 12 и 20 ЗПК, а в случая не спазено изискването на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен.

По тези съображения и настоящата инстанция приема, че процесния Договор за потребителски кредит PLUS-15678527 е недействителен. При което и съгласно разпоредбата на чл.23 от ЗПК потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

При тези съображения в насока неприемане за основателни

възраженията изложени във въззивната жалба и съвпадане на крайните правни изводи на първоинстанционния и въззивния съд, решението в неговите обжалвани части, като правилно и законосъобразно следва да се потвърди, а подадената въззивна жалба, като неоснователна да се остави без уважение.

В останалата му уважителна част, решението на първоинстанционният съд не е обжалвано от страните по делото, с оглед на което е влязло в законна сила.

С оглед изхода на делото, няма основание за присъждане на претендираните от жалбоподателя разноси.

Предвид на гореизложеното, Пазарджишкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260144/08.07.2021г., постановено по гр.д. №1008/2020г. по описа на РС- В., в **обжалваните му части.**

Решението е окончателно и не подлежи.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____